

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 958/12</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **5 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Irena Mazurek (spr.)
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Ewa Madera
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **5 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **M. G.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę pomostową

na skutek apelacji pozwanego organu rentowego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **25 lipca 2012 r.** sygn. akt **IV U 842/11**

u c h y l a zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Sądowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Sygn. akt III AUa 952/12

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 marca 2013r.

Decyzją z dnia 3 czerwca 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., odmówił wnioskodawcy M. G. prawa do emerytury pomostowej ,dochodzonego wnioskiem z dnia 17 marca 2011r.

w trybie przepisów ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz.1656 ze zm.) . Powołując w podstawie prawnej decyzji

art. 4 w/w ustawy (cytując dosłowne brzmienie tego przepisu) , jak również ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich koniecznych przesłanek nabycia prawa do dochodzonego świadczenia ,ponieważ nie udowodnił wymaganego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. W tym bowiem względzie lapidarnie naprowadzone zostało, że z przedłożonych przez wnioskodawcę dokumentów nie wynika aby w okresie od 1 czerwca 1988r. do 31 lipca 1996r. oraz od 21 lutego 2005r. do 31 marca 2009r. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace na statkach żeglugi powietrznej , przy dodatkowej uwadze „ brak wyjaśnienia pracodawcy dotyczącego faktycznego charakteru pracy „ .

Wnioskodawca M. G. odwołał się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie .

W odwołaniu z dnia 21 czerwca 2011r.wnioskodawca wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie mu prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego , przy zasądzeniu na swoją rzecz od pozwanego organu rentowego stosownych kosztów procesu , zarzucił przede wszystkim lakoniczność uzasadnienia rozstrzygnięcia organu rentowego , który nie widzieć z jakich względów odmawia wiarygodności kwalifikowanym dowodom w postaci świadectw pracy w warunkach szczególnych (...) z dnia 21 marca 2011r. , potwierdzających ten rodzaj jego zatrudnienia w okresach od 1 czerwca 1988r. do 31 lipca 1996r. oraz od 21 lutego 2005r. do 31 marca 2009r. na stanowisku instruktora -pilota. Niezależnie od tego odwołujący -opisując specyfikę pracy na w/w stanowisku ,przy jednoczesnym odniesieniu się do uregulowań prawa lotniczego w zakresie pojęcia personelu lotniczego – podkreślał ,że w całym tym okresie mając ważną licencję pilota , niezależnie od formalnie zajmowanego stanowiska pracy , wykonywał loty instruktarzowe

i prowadził szkolenie lotnicze ,co uzasadnia zaliczenie tych prac do prac w warunkach szczególnych .

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 1 lipca 2011r. pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. , wniósł o oddalenie żądania wnioskodawcy, z tego samego względu , który legł u podstaw zaskarżonej decyzji.

Niezależnie od tego pozwany organ rentowy naprowadzał ,że nawet w przypadku uwzględnienia spornego okresu, odwołujący nie nabędzie prawa do emerytury pomostowej z uwagi na fakt , iż okres wykazywanej pracy w warunkach szczególnych nie sięga koniecznego wymiaru lat 15-stu, a jedynie 12 lat i 13 dni.

Wobec takiej argumentacji pozwanego ,wnioskodawca M. G.

w piśmie procesowym z dnia 3 października 2011r. dodatkowo naprowadzał, że do okresu wykonywania przez niego pracy w warunkach szczególnych należy także zaliczyć okresy:

- pełnienia służby w charakterze funkcjonariusza MO od 16 października 1979 r. do 15 sierpnia 1984r.,

- zatrudnienia na stanowisku szefa wyszkolenia pełniącego obowiązki instruktora – (...) w Przedsiębiorstwie Usług (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J. od 1 października 1996 r. do 30 listopada 1996 r. i od 1 grudnia 1996 r. do 31 października 1998 r.,

- oraz pracy w charakterze instruktora – (...) w (...) Usługi (...) w L. od 1 grudnia 2010 r. do 1 marca 2011 r. od 1 marca 2011 r. do 16 marca 2011 r. Potwierdzeniem, zaś powyższego miały być dołączone do pisma: świadectwo służby Komendy Wojewódzkiej Policji w R. z dnia 22 marca 2011 r., ogólne świadectwa pracy

z zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) z dnia 31 października 1998 r. oraz w (...) Usługi (...) z dnia 16 marca 2011 r., jak również wystawione przez tego ostatniego pracodawcę, a pochodzące z tej samej daty co ogólne świadectwo pracy, zaświadczenie wykonywania prac o szczególnym charakterze. Niezależnie od tego odwołujący wnioskował o przesłuchanie świadków mających potwierdzić ten rodzaj wykonywanej przez niego pracy i to zarówno w okresie zatrudnienia w (...), jak i w Przedsiębiorstwie Usług (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J.. Końcowo – jak to ujęte zostało - z daleko posuniętej ostrożności procesowej, wnioskodawca postulował także przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M..

Konsekwencją powyższego była kolejna decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z dnia 18 października 2011 r. ,w której – przy uchyleniu uprzedniej z dnia 3 czerwca 2011 r. – podtrzymane zostało stanowisko o braku prawa M. G. do emerytury pomostowej, tu jednak przy częściowym uwzględnieniu pracy w/w w warunkach szczególnych :od 16 października 1979 r. do 15 sierpnia 1984 r. (służba w MO) oraz od 21 lutego 2005 r. do 15 sierpnia 2005 r. na (...) (praca w charakterze instruktora - (...)) – łącznie w wymiarze nie sięgającym jednak lat 15-stu. W uzasadnieniu decyzji naprowadzone też zostało, że z uwagi na brak kwalifikowanych dowodów – świadectw wykonywania pracy w warunkach szczególnych – brak jest podstaw do zaliczenia do tego okresu zatrudnienia wykazywanej przez wnioskodawcę pracy w Przedsiębiorstwie Usług (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J. i w (...) Usługi (...) w L., niezależnie od tego, że jak wynika z ogólnych świadectw pracy, praca tam świadczona była w pewnych czasokresach w niepełnym wymiarze czasu pracy (1/4 etatu od 1 października 1996 r. do 30 listopada 1996 r. gdy idzie o pierwszego z w/w pracodawców i , 1/2 etatu od 1 grudnia 2010 r. do 1 marca 2011 r. w przypadku tego drugiego).

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, po rozpoznaniu odwołania M. G., wyrokiem z dnia 25 lipca 2012 r. (sygn. akt IV U 842/11) zmienił zaskarżoną decyzję ZUS , przyznając wnioskodawcy prawo do emerytury pomostowej, poczynszy od dnia 17 marca 2011 r. (tj. od dnia złożenia wniosku), **przy jednoczesnym zasądzeniu na rzecz odwołującego od pozwanego organu rentowego kwoty 120 złotych, tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.** Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca M. G. ur. (...), pozostający w pracowniczym zatrudnieniu do dnia 16 marca 2011 r. i wykonujący ostatnio (od 1 do 16 marca 2011 r.) pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku instruktora – (...), wystąpił w dniu 17 marca 2011 r. do pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury pomostowej, wykazując łączny okres zatrudnienia (okresy składkowe i nieskładkowe) w wymiarze znacznie przenoszącym wymagane 25 lat (38 lat 8 miesięcy i 22 dni okresów składkowych, oraz 9 miesięcy i 17 dni okresów nieskładkowych). Do wniosku emerytalnego m. innymi dołączone zostały świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach z dnia 21 marca 2011 r. wystawione przez (...), z których – wbrew treści ogólnych świadectw pracy zalegających w aktach o ustalenie kapitału początkowego wnioskodawcy - wynikało, iż w całym okresie zatrudnienia od 1 czerwca 1988 r. do 31 lipca 1996 r. i od 21 lutego 2005 r. do 31 marca 2009 r. stale i pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę na statkach żeglugi powietrznej na stanowisku instruktora – (...) (tymczasem z ogólnych świadectw pracy wynikało, iż zajmował jeszcze stanowiska: Kierownika (...), Kierownika (...), Zastępcy Dyrektora – (...), czy w końcu Dyrektora Ośrodka (...)). W konsekwencji powyższego pozwany ZUS wydał w dniu 3 czerwca 2011 r. decyzję odmawiającą prawa do dochodzonego przez M. G. świadczenia, aby kolejną – uchylającą tą pierwszą - z dnia 18 października 2011 r. podtrzymać swoje stanowisko, przy uwzględnieniu jednak pewnych dodatkowo wykazywanych przez wnioskodawcę także w postępowaniu sądowym okresów zatrudnienia w warunkach szczególnych: od 16 października 1979 r. do 15 sierpnia 1984 r. (służba w MO) ,oraz od 21 lutego 2005 r. do 15 sierpnia 2005 r. na (...) (praca w charakterze instruktora - pilota), co jednak nie stanowiło o wymaganym ustawowo co najmniej 15-sto letnim okresie takiej pracy. Opierając się następnie

w zupełności na końcowej opinii biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M. (przy odnotowaniu treści uprzednich opinii tego biegłego, w których odmiennie od stanowiska końcowego kwalifikował

on pracę wnioskodawcy na (...) na stanowiskach Zastępcy Dyrektora ds. (...) od 1 lipca 1994 r. do 1 lipca 1996 r. i Dyrektora Ośrodka (...) – od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r. jako nie będącą pracą w warunkach szczególnych z uwagi na brak bezpośredniego nadzoru), przy uwzględnieniu treści zeznań świadków Z. P., P. S. i A. P. (którzy potwierdzili, iż wnioskodawca zajmując nawet stanowiska kierownicze zajmował się instruktorem lotniczym wykonując przeloty i to tak w okresie zatrudnienia w (...), jak i w Przedsiębiorstwie Usług (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J., gdzie jego stanowisko określane było jako Szef Wyszkożenia), Sąd I instancji ustalił, iż wnioskodawca M. G. legitymuje się wymaganym okresem 15-stu lat pracy w warunkach szczególnych (dokładnie 15 lat 2 miesiące i 16 dni), przy zakwalifikowaniu tych prac (gdy idzie o ostatecznie sporny okres zatrudnienia na (...), w Przedsiębiorstwie Usług (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J. i w (...) Usługi (...) w L. – tu przy uwzględnieniu zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy), do tych przewidzianych w Dziale VIII poz.12 , oraz Dziale XIV poz. 24 Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), jak też w poz.1 załącznika Nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, zawierającego wykaz prac o szczególnym charakterze. Do tak ustalonego okresu Sąd Okręgowy w Rzeszowie zaliczył bowiem kolejno: okres pełnienia służby w MO od 16 października 1979 r. do 15 sierpnia 1984 r. (5 lat i 10 miesięcy), zatrudnienie w (...) na stanowiskach Kierownika (...) – Instruktora (...), Starszego Instruktora (...) i Kierownika (...) Lotniczego od 1 czerwca 1988 r. do 30 czerwca 1994 r. (łącznie 4 lata i 1 miesiąc), zatrudnienie w Przedsiębiorstwie Usług (...) w J. od 1 grudnia 1996 r. do 31 października 1998r. na stanowisku Szefa Wyszkożenia – Instruktora (...) (1 rok i 11 miesięcy), zatrudnienie w (...) Usługi (...) w L. od 1 marca 2011 r. do 16 marca 2011 r. na stanowisku Instruktora (...) (16 dni). Niezależnie od tego z okresów w których M. G. pełnił obowiązki Zastępcy Dyrektora ds. (...) oraz Dyrektora Ośrodka (...) (od 1 lipca 1994 r. do 31 lipca

1996 r. i od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r.) uwzględnionych zostało łącznie 40 miesięcy (3 lata i 4 miesiące), w których – zdaniem biegłego (podzielonym w zupełności przez Sąd orzekający) - odwołujący miał wykonywać loty instruktarskie w znacznym nasileniu. Reasumując Sąd Okręgowy w Rzeszowie w tym wypadku stwierdzał, że pomimo formalnego stanowiska Zastępcy Dyrektora ds. (...) czy Dyrektora Ośrodka (...), w miesiącach w których wnioskodawca wykonywał w znacznym nasileniu czynności lotnicze jego praca była faktycznie pracą pilota. Odnosząc się równocześnie do stawianych przez ZUS do opinii biegłego zarzutów (w zakresie choćby braku wyjaśnienia przyjętych przez autora opinii kryteriów do uznania poszczególnych miesięcy zatrudnienia wnioskodawcy na stanowiskach kierowniczych w (...) za w istocie pracę w/w jako (...)), Sąd I instancji lapidarnie stwierdził, że zarzutów tych nie podziela z uwagi na fachowość biegłego. W świetle powyższych ustaleń Sąd Okręgowy w Rzeszowie uznał żądanie odwołania za w pełni zasadne, a zaskarżoną decyzję ZUS za naruszającą prawo. Dokonując bowiem oceny prawnej sprawy Sąd I instancji stwierdził, że wbrew stanowisku pozwanego organu rentowego wnioskodawca M. G. spełnił wszystkie przewidziane w art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1998 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237 poz. 1656 ze zm.) przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia emerytalnego. Urodził się bowiem po dniu 31 grudnia 1948 r., ma okres pracy w szczególnych warunkach wynoszący co najmniej 15 lat, osiągnął 60-ty rok życia, ma okres składkowy i nieskładkowy przenoszący 25 lat, przed dniem 1 stycznia 1999r. wykonywał prace w warunkach szczególnych o jakich mowa

w art. 32 ustawy emerytalno – rentowej, po dniu 31 grudnia 1998 r. wykonywał zaś prace o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emerytach pomostowych, nastąpiło też z dniem 16 marca 2011r. rozwiązanie z nim stosunku pracy . W podstawie prawnej wyroku powołany nadto został art.477 ((14))§ 2kpc , zaś w zakresie przyjętego rozstrzygnięcia o kosztach procesu art.98 §1kpc.

Wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 25 lipca 2012r. zaskarżony został przez pozwaną Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. .

W apelacji z dnia 12 września 2012r. (v.k - 218-220 tom II akt sprawy) pozwany organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego tj. art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 1998 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237 poz. 1656 ze zm.), jak też prawa procesowego – w tym wypadku art.233 §1 kpc , wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania wnioskodawcy , względnie uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi .

W uzasadnieniu apelacji – kwestionując ostatecznie uznanie za pracę w warunkach szczególnych zatrudnienia wnioskodawcy na (...) na stanowiskach Zastępcy Dyrektora ds. (...) oraz Dyrektora Ośrodka (...) (od 1 lipca 1994 r. do 31 lipca 1996 r. i od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r. w łącznym wymiarze 40 miesięcy), skarżący w szczególności podnosił, że w tym zakresie Sąd Okręgowy w Rzeszowie oparł się bezkrytycznie na stanowisku biegłego pomimo zgłoszenia pisemnych merytorycznych zastrzeżeń do ostatniej jego opinii, które to zarzuty w żaden sposób nie zostały uwzględnione przez Sąd I instancji. Tymczasem, -jak podnosił organ rentowy, przywołując argumentację z pisma procesowego zawierającego w/w zastrzeżenia do opinii biegłego- autor opinii nie zdefiniował kryteriów do uznania danego miesiąca za miesiąc w którym odwołujący zajmując w (...) stanowiska kierownicze miał świadczyć prace na równi z pilotami, co więcej opinia ta wykazuje w tym względzie wewnętrzną sprzeczność, skoro przy takiej samej liczbie lotów w jednym wypadku dany miesiąc jest uwzględniany jako praca w warunkach szczególnych a inny nie. Niezależnie od tego apelujący zwracał uwagę, że biegły nie wyjaśnił, czy wykazywane loty były przez wnioskodawcę wykonywane w ramach stosunku pracy, czy też- co może sugerować adnotacja biegłego o znacznym ich wykonywaniu w godzinach popołudniowych, czy w soboty i święta – miały wyłącznie charakter prywatny.

Wnioskodawca M. G. wniósł o oddalenie apelacji ZUS, na koszt skarżącego (v.k- 225-230 tom II akt sprawy).

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, rozpoznając apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R., zważył co następuje;

Wniesiony przez pozwanego organ rentowy środek odwoławczy skutkować musi- w ocenie tut. Sądu- uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powyższe jest zaś skutkiem istotnych uchybień w procedowaniu Sądu Okręgowego w Rzeszowie (o czym poniżej), które czynią przyjęte przez ten sąd rozstrzygnięcie co najmniej przedwczesnym. Niezależnie od tego podkreślenia także wymaga fakt wadliwego sposobu uzasadnienia zaskarżonego wyroku (naruszenie art.328 §2kpc), które sprowadzając się w istocie do bezocennego zrelacjonowania przebiegu postępowania, nie wskazuje w dostatecznym stopniu motywów zaskarżonego wyroku, co już też samo w sobie stanowi podstawę do wydania przez Sąd II instancji orzeczenia kasatoryjnego (o takiej wadliwości konstrukcyjnej uzasadnienia wyroku i jej skutkach dla wyniku postępowania odwoławczego stanowi m. innymi wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 1999r. II UKN 437/98 OSNP 2000/6/245).

Zasadnicza zaś wadliwość procesowa jakiej dopuścił się Sąd I instancji przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy ma związek z przeprowadzonym dowodem z opinii biegłego specjalisty ds. organizacji i zarządzania przemysłem inż. M. M., na którego w istocie przerzucony został cały ciężar odpowiedzialności za wynik sporu i którego opinia w żaden sposób nie podlegała ocenie Sądu Okręgowego w Rzeszowie (co stanowi obrazę przywoływanego w apelacji art.233§1kpc – tak też w odniesieniu do braku oceny omawianego dowodu osobowego w orzeczeniach Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 1999r. II UKN 80/99 OSNAPiUS 2000/22/831, czy 7 listopada 2000r. I CKN 1170/98 OSNC 2001/4/64). Za taką bowiem nie można absolutnie uznać lapidarnego końcowego stwierdzenia Sądu I instancji o fachowości biegłego, która to cecha w powiązaniu z bliżej nie omówionymi dowodami, na których miał się on oprzeć wydając opinię stanowić miała dostateczną podstawę do uznania pełnej miarodajności tego dowodu. Tymczasem zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem judykatury (por. między innymi wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2012r. I ACa 372/12 LEX nr 1220678) opinia biegłego podlega ocenie na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów, w tym więc nie tylko z punktu widzenia poziomu wiedzy biegłego, ale także zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, podstaw teoretycznych opinii, sposobu motywowania, oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków końcowych. Odnosząc zaś te kryteria do wydanej w sprawie opinii biegłego inż. M. M. stwierdzić już na wstępie przyjdzie, że można mieć poważne wątpliwości co do stanowczości

w formułowaniu przez niego wniosków końcowych jako, że zarówno w opinii zasadniczej z dnia 30 marca 2012r. (v.k-117-119 tom I akt sprawy) ,jak i w dwóch kolejnych uzupełniających z dnia 23 kwietnia 2012r i 14 maja 2012r.(v.k-135-136 i 156-159- tom I akt sprawy), a nawet w wyjaśnieniach ustnych składanych na rozprawie w dniu 27 czerwca 2012r. (v.k- 180 v-190 tom I akt sprawy) konsekwentnie utrzymywał ,że w okresie kiedy odwołujący pełnił obowiązki Zastępcy Dyrektora ds. (...) oraz Dyrektora Ośrodka (...) (od 1 lipca 1994 r. do 31 lipca 1996 r. i od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r.) , nie mógł on wykonywać bezpośredniego nadzoru nad lotami szkoleniowymi w rozumieniu tego przewidzianego w poz. 24 Działu XIV Wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.). To dopiero w końcowej opinii z dnia 11 lipca 2012r.

(v.k- 187-193 –tom I akt sprawy) doszło do odmiennego zakwalifikowania tych prac , przy czym co istotne , z treści tej opinii wynika ,iż przyjmując równoległe wykonywanie przez wnioskodawcę obowiązków kierowniczych z obowiązkami (...)–instruktora -za pracę w warunkach szczególnych uznane zostały jedynie poszczególne miesiące tego zatrudnienia (łącznie 40 miesięcy z w/w okresu) , przy czym nie wiadomym jest czy w tej sytuacji mają to być prace przewidziane w w/w pozycji wykazu A załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. , czy też te określone w Dziale VIII poz.12 w/w Wykazu (tj. prace na statkach żeglugi powietrznej oraz prace związane z bezpośrednią obsługą samolotów na płycie lotniska). Trudno też przyznać omawianej opinii waloru logicznego rozumowania jej autora ,skoro ten nie potrafi w przekonujący sposób uzasadnić jak wnioskodawca godził pełnienie tych dwóch tak różnych obowiązków (w opinii znajdują się w tym względzie jedynie przypuszczenia ,że były one wykonywane także poza godzinami pracy , choć do końca nie wiadomym jest czy powyższa uwaga dotyczy obowiązków wnioskodawcy jako instruktora-(...) ,czy Zastępcy Dyrektora ds. (...) względnie Dyrektora Ośrodka (...)) . Inna rzecz ,że Sąd I instancji nie przeprowadził na tę zasadniczą w sprawie okoliczność choćby – wnioskowanego przez samego zainteresowanego dowodu z jego zeznań w charakterze strony. Co więcej – tak jak zarzuca skarżący i co podniesione przez niego zostało już w piśmie z dnia 25 lipca 2012r.(v.k- 196-197 tom I akt sprawy) , wobec którego Sąd Okręgowy w Rzeszowie pozostał bezczynny procesowo - biegły nie wyjaśnił jakimi kryteriami kierował się uznając poszczególne miesiące zatrudnienia M. G. na w/w stanowiskach kierowniczych za pracę w warunkach szczególnych , bo mówiąc o znacznym nasileniu lotów nie określił choćby ich liczby , a te wskazywane przez niego w poszczególnych miesiącach są różne . Ponadto są i takie przypadki w których ta sama liczba lotów, raz uwzględniana jest jako praca w warunkach szczególnych, a raz nie. (np. miesiąc XII 1994r. – 5 lotów i odpowiednio IX 2005r. -5 lotów , i tylko ten drugi miesiąc uwzględniony) . Występują też i takie miesiące uwzględniane przez biegłego (np. IV 1995r.) kiedy nie podaje on w ogóle liczby wykonanych przez odwołującego lotów. W końcu nie można też nie zauważać ,że omawiana opinia biegłego (diametralnie różna w swym wniosku końcowym od poprzednich) oparta została wyłącznie na analizie zapisów z książek pilota wnioskodawcy , bez wyjaśnienia czy w oparciu o te dokumenty można w ogóle ustalić jaki był charakter wykonanych przelotów (instruktażowe względnie prywatne) . Ponadto przy formułowaniu wniosków końcowych opinii zabrakło też koniecznego , przy przyjętych przez biegłego założeniach ,odniesienia do intensywności (liczby) lotów pozostałych zatrudnionych w tym czasie na (...) , a podlegających służbowo odwołującemu pilotów – instruktorów . Tu też koniecznym było ustalenie czy opracowywane były harmonogramy lotów instruktorzowych ,a jeżeli tak to czy w harmonogramach tych uwzględniany był także odwołujący i w jakim ewentualnie zakresie , a takiego ustalenia zabrakło. Wszystko to razem, prowadzić więc musi do stwierdzenia ,ze opinia biegłego na jakiej w sposób bezkrytyczny oparł się Sąd I instancji nie może być uznana za miarodajną , co przy uwzględnieniu zakresu niezbędnego dla rozstrzygnięcia sporu uzupełnienia materiału dowodowego w sprawie , i przy zaakcentowanej na wstępie wadliwości konstrukcyjnej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, czyni koniecznym przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie

W ponownym więc postępowaniu rzeczą Sądu Okręgowego w Rzeszowie będzie - przy uwzględnieniu wszystkich powyższych uwag tut. Sądu - przeprowadzenie w pierwszym rzędzie (od czego winien był już zacząć pozwany organ rentowy , mając wątpliwości co do prawdziwości treści świadectw wykonywania przez M. G. prac w warunkach szczególnych z dnia 21 marca 2011r.) dowodu z informacji autora tychże dokumentów ,na okoliczność ustalenia czym kierowano się podając , iż wnioskodawca wykonywał pracę instruktora- pilota , w sytuacji gdy zajmował także stanowiska Zastępcy Dyrektora ds. (...) oraz Dyrektora Ośrodka (...) . W kierowanym do tak określonego pracodawcy odwołującego zapytaniu należy także uwzględnić te odnoszące się do :- zasad ustalania harmonogramów

lotów instruktarzowych (czy wnioskodawca zajmując stanowiska kierownicze w spornym okresie czasu tj. od 1 lipca 1994 r. do 31 lipca 1996 r. i od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r. był w nich uwzględniany ,a jeżeli tak to w jakim zakresie , tu przy odwołaniu się do obowiązujących zatrudnionych w tym samym czasie na stanowiskach pilotów- instruktorów zasad –ilości przypadających na każdego z nich lotów) , czy istnieje możliwości ustalenia w oparciu o książki pilota rodzajów wykonywanych lotów (prywatne względnie instruktarzowe). Oczywistym jest także przeprowadzenie dowodu z zeznań wnioskodawcy , choćby na okoliczność ustalenia w jaki sposób godził on obowiązki kierownicze z tym związanymi z instruktarzem samolotowym, i jaki był zakres obu tych obowiązków . Wobec zaś tylu podniesionych wyżej krytycznych uwag pod adresem opinii biegłego , zasadnym też się staje wezwanie w/w do złożenia kolejnej opinii uzupełniającej (art.286kpc) ,w której odniesie się on do wszystkich stawianych przez ZUS tak w piśmie procesowym z dnia 25 lipca 2012r. jak i w apelacji zarzutów , przy dodatkowym uwzględnieniu wyników uzupełnionego w naprowadzonym wyżej zakresie materiału dowodowego . Wszystko to razem prowadzić zaś będzie - nie wyłączając możliwości przeprowadzenia przez Sąd I instancji jeszcze innych dowodów, czy to z urzędu, czy też zawnioskowanych przez strony – do poczynienia zasadniczego w sprawie ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy M. G. ,

w jedynie aktualnie spornym okresie czasu (od 1 lipca 1994 r. do 31 lipca 1996 r. i od 16 sierpnia 2005 r. do 31 marca 2009 r.) , kiedy to zajmował stanowiska Zastępcy Dyrektora ds. (...) oraz Dyrektora Ośrodka (...) , jako pracy w warunkach szczególnych, względnie przy wykluczeniu takiej możliwości zakwalifikowania tych prac. To zaś dopiero pozwoli Sądowi Okręgowemu w Rzeszowie na dokonanie właściwej oceny prawnej sprawy ,w kontekście spełnienia przez odwołującego wszystkich przesłanek nabycia prawa do dochodzonego przez niego świadczenia emerytalnego ,przewidzianych w art.4 ustawy z dnia 19 grudnia 1998 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237 poz. 1656 ze zm.).

Mając więc powyższe na uwadze i na podstawie art.386 §4 kpc orzeczono jak w sentencji. Z kolei przyjęte przez tut. Sąd orzeczenie o kosztach instancji odwoławczej znajduje swoje uzasadnienie w treści art.108 §2 kpc.

(...)

(...)

(...)

(...)